

HET GAAT DE VISSERIJ NIET NAAR WENS

door A.L.S. LOCKEPEER, voorzitter van de Vereniging tot bevordering der Zeeuwse Visserijbelangen (ZEVIBEL)

Tot op zekere hoogte spreken wij dezelfde taal. Het gaat de visserij niet naar wens en het perspectief voor 1976 en volgende jaren is somber. De aanvoer neemt af en de prijsontwikkeling is niet van dien aard, dat deze de verminderde opbrengst compenseert. In hoeverre er sprake is van een overbevissing, zoals de biologen beweren, zal de toekomst moeten leren. Nu is het in ieder geval zo, dat wij internationaal door quoteringsvoorschriften aan banden gelegd worden en dat vanwege de Overheid onvoldoende maatregelen genomen worden, om de dalende aanvoer en de stijgende exploitatielasten geheel of gedeeltelijk te compenseren. Integendeel een tegemoetkoming als bv. subsidie in de exorbitant hoge olieprijsen wordt in E.E.G.-verband vanaf 1 januari a.s. niet meer getolereerd. Het doet, gegeven deze algemene penibele situatie, toch wel wat wrang aan, dat men in de E.E.G.-landen, in plaats van elkaar te vinden en te steunen, middels pers en bladen, elkaar bevit en bekritiseert en op de loer ligt, om gemeende overtredingen in een E.E.G. partnerland aan de kaak te stellen, soms op een felle wijze. Wat hebben wij daaraan? Laten wij eerder veel sterker samenwerken, om een goed structuurbeleid van de grond te krijgen. En laat verder ieder in eigen land en in eigen verband er naar streven, om zodanig te handelen, dat de vissersvloot niet naar de haaien gaat, zowel in het belang van de voedselvoorziening als in het belang van ondernemers en werknemers in de ruimste zin, die bij het visserij-gebeuren ten nauwste betrokken zijn. Zolang er nog overheid is, die meent, dat zonder meer de visserij moet gesaneerd worden of die zegt, dat bv. het vervallen van een subsidie door een prijs-evenwicht zal moeten opgevangen worden, zolang zal het bedrijfsleven in grote eendracht stelling moeten nemen, wil het niet ten onder gaan. Daarom geen verdeeldheid, maar grote eendracht en krachtige aanpak.

Om verder nog in onze regionale sector te blijven, dus in Zeeland, waarin en waarvoor onze organisatie werkzaam is, zou ik willen zeggen, dat hier twee grote problemen overheersen, d.i. de situatie in onze kottervisserij en de vooruitzichten van de Oosterschelde voor de mosselkwekerij en -handel.

In de kottervisserij zijn enige garnalenschepen verdwenen. De vangsten, die worden gemijnd in Breskens en Colijnsplaat zijn nog vrij behoorlijk, de prijs fluctueert sterk.

Wat de zeekottervisserij aangaat, die in de laatste jaren zeer uitgebreid is en tot de meest moderne behoort, is de bange vraag, hoe zij het in de toekomst zullen redden, nu de hoofdproducten, schol, maar vooral tong, zo drastisch gequoteerd zijn. Het wordt een struggle for life. De onrust onder de vissers is groot, nu velen bedreigd zullen worden met een faillissement. Aan die onrust wordt in rumoerige vergaderingen fel uiting gegeven. Als de quoteringsgevolgen niet door overheidssteun gecompenseerd worden, voorzien wij de grootste moeilijkheden.

In de mosselsector mag men niet klagen. De mosselen zijn dit jaar gelukt, zowel naar hoeveelheid als naar waarde, maar zeer zeker ook naar kwaliteit. De afzet is bevredigend. Van belang blijft het behoud van een zoute Oosterschelde, onderhevig aan getij-wisseling. Dit geldt voor mosselen, oesters en vis en garnalen.

Wij zullen tot mei 1976 moeten wachten, vooraleer er definitieve zekerheid is voor de wijze van afsluiting. Nog steeds houdt dit onderwerp de pennen in beweging. Naar het heet, zou de door de Tweede Kamer aangenomen afsluitingswijze voor de Oosterschelde te duur worden. Wij kunnen ons nauwelijks voorstellen, dat zulks een belemmering kan en mag zijn voor het realiseren van een oplossing, die van alle kanten bekeken is en die inhoudt, dat grote biologische en economische waarden kunnen behouden blijven. Met grote belangstelling wachten wij op de maand mei 1976.

Ik wil deze bijdrage besluiten met nog vluchtig te wijzen op een paar belangrijke punten, die het viswater regarderden, waarin Belgen en Nederlanders elkaar meermalen ontmoeten. Dat zijn de waterverontreiniging en de zandwinning. Laten wij hier over en weer waakzaam zijn en desnoods samen optrekken, om nadelige gevolgen hiervan voor onze visserij en te voorkomen.

VISSERIJ ONDER ZWARE DRUK

door Dr. H. A. H. Boelmans Kranenburg

Voor de visserij schijnt geen middenweg mogelijk te zijn. Het gaat of redelijk goed of het bedrijf lijdt forse tekorten. Zo gezien zou gezegd kunnen worden dat nu zeker is dat 1975 een verliesgevend jaar is geweest er wellicht aanleiding is om aan te nemen dat het komende jaar een opgaande lijn zal vertonen. Jammer genoeg ligt het niet zo eenvoudig en is men in visserij-kringen nog weinig optimistisch.

Er hangt een crisissfeer over de bedrijfstak en de symptomen van herstel zijn nog schaars. Toch zijn er enkele te noemen, waaronder het gevoel dat de marktprijzen gaan aantrekken. De grote voorraden bevroren vis, welke internationaal

aanwezig waren, zijn in de loop van 1975 afgenomen en er is een begin van herstel van de consumptieve vraag. Omdat de meeste vissoorten met handelswaarde zijn gequoteerd zal het aanbod beperkt blijven en vandaar de verwachting van oplopende prijzen. Daarnaast kan worden aangenomen dat ter stimulering van de inkomsten van de vissers het E.E.G. beleid zal worden versterkt, o.a. door verhoging van de interventieprijsen en door export-subsidies op koolvis en dergelijke.

KORTE TERMIJNFAKTOREN NIET DE ENIGE

De factoren die met het herstel van de markt samenhangen zouden ongetwijfeld de visserij over de nullijn kunnen heenhelpen, ware het niet dat naast de achteruitgang in de marktverhoudingen de relatieve kosten en opbrengsten door structurele factoren volledig uit het evenwicht geraakt was. Twee elementen zijn daarvoor verantwoordelijk, namelijk de enorme kostenstijging van de motorbrandstoffen en wat daarmee samenhangt en vervolgens de overbevissing, welke de visserij aanzienlijke beperkingen in de te vangen hoeveelheid oplegt.

Dat betekent voorlopig minder kilogrammen aanvoer bij sterk gestegen en nog steeds stijgende kosten. Omdat niet kan worden aangenomen dat de prijsstijging voor vis in 1976 de mindere aanvoer en de gestegen kosten zal overtreffen, m.a.w. dat een nieuw evenwicht tussen opbrengsten en exploitatiekosten nog niet tot stand zal komen, wordt de toekomst voorshands nog somber ingezien.

VISSERIJZONES

Is het om bovenstaande redenen voor de visserij reeds moeilijk genoeg om het hoofd boven water te houden, daarnaast blijven nog andere

(Vervolg blz. 17)

(Vervolg van blz. 15)

re dreigingen het bedrijf niet gespaard. Wij denken in dit verband vooral aan de uitbreiding van de visserijzone, zoals die op de internationale zeerechts-conferentie worden besproken en waarop landen als IJsland reeds een voorschot menen te moeten opnemen. Voor de visserij welke het altijd heeft moeten hebben van een internationale arbeidsverdeling zijn dit soort annexaties funest omdat zij leiden tot een grote kapitaal-vernietiging van betrekkelijk weinig draagkrachtigen en tot een onvoldoende stabiele voorziening van de markt. Daarnaast komt nog een voortdurende verstoring van het milieu door lozing van afvalstoffen, overmatige zandwinning uit de Noordzeebodem en het aanleggen van boorinstallaties en pijpleidingen. Het lijkt erop dat alles samenspat om de bedrijfstak die de oudste rechten op het gebruik van zee en zeebodem kan doen gelden, het meest in de hoek te dringen. Wil de visserij zich daartegen verweren, dan kan dat alleen door zich internationaal en nationaal zo sterk mogelijk te organiseren. Hoe meer verdeeld een bedrijfstak is, des te minder zal zij gehoor vinden bij de te benaderen overheden en des te weniger zal zij bereiken. Helaas is samengaan één van de zwakste kanten in de visserij door het sterke individualisme van de bedrijfstak die dikwijls menen dat ongebreidelde concurrentie voordeliger is dan op verstandelijke basis samenwerken. Wie meent dat crisismoments een hechtere eenheid

zouden smeden komt bedrogen uit; persoonlijke belangen wegen soms zwaarder dan het groepsbelang.

DE NEDERLANDSE VISSERIJ

Geldt het bovenstaande voor vrijwel alle West-Europese landen, de Nederlandse visserij kwam er niet beter uit. Door haar voortdurende nieuwbouw is de vissersvloot in dat land tot een moderne vloot uitgebouwd, doch dat houdt tevens in hoge verplichtingen voor rente en aflossing. Dit gevoegd bij de hoge direktie exploitatie-kosten en de diep-insnijdende vangstverminderingen als gevolg van de quotering vooral voor haring en tong, hebben ertoe geleid dat in 1975 de liquiditeit van de betrokken vissertij-bedrijven duidelijk is achteruitgegaan. Om de quotering minder drukkend te doen zijn werd in de loop van het jaar een fonds opgericht, waardoor met overheidssteun schepen uit de visserij werden verwijderd. Deze operatie is nog in volle gang en gehoopt wordt dat een toestand kan worden bereikt waarbij vlootcapaciteit en quota's in een redelijke verhouding komen te staan.

Dit alles zal mede bepalend zijn voor de gang van zaken over 1976. Na de vele tegenvallers welke 1975 te zien heeft gegeven kunnen wij slechts hopen dat het komende jaar weer een opgang te zien zal geven, hetgeen wij ook aan de Vlaamse visserij toewensen.

De Oostendse vissershaven moet een Europepoort zijn voor vis

door H. DUMAREY, Schepen van de Oostendse Vissershaven

Om aan deze voor de zeevisserij nefaste toestand het hoofd te kunnen bieden en om te kunnen voldoen aan de stijgende vraag naar vis, zou moeten getracht worden om van onze vismijn een zekere aantrekkingskracht te laten uitgaan op de reders van onze naburige en vreemde vissershavens. De laatste tijd hebben reeds verschillende IJslandse, Deense en Hollandse vissersschepen de weg naar Oostende gevonden om op onze markt hun vangst te komen verkopen. Dit is reeds een winstpunt en een waarborg voor de diversiteit van het aanbod alhier.

Het is in ieders belang deze vaartuigen als regelmatige klant te behouden. Dit kan gebeuren door het verlenen van een goede service en het beperken tot een strikt minimum van de kosten.

Een stap in de goede richting ware het vislossen in concessie te geven waardoor de verschillende nu bestaande loonschalen zouden worden opgeheven en allerhande misbruiken bij de tewerkstelling zouden vermeden worden.

Het lijdt geen twijfel dat deze aanlandingen in grote mate de bloei van onze vissershaven kunnen vergroten, er tevens voor zorgend dat een bestendige tewerkstelling in de

hand wordt gewerkt en nevenbedrijven hun activiteiten minstens zouden kunnen behouden.

Dat de aanvoer van vreemde vissersschepen de visprijzen nadelig zou beïnvloeden houdt geen steek. Immers de prijsvorming gebeurt op Europees vlak. De regelmatige aanvoer kan alleen de markt een zekere standing geven met het gevolg dat vreemde kopers zich eveneens aan onze vismijn gaan interesseren.

Een regelmatige visaanvoer zou ten goede komen aan de prijsvorming en een sterke markt doen ontstaan.

De infrastructuur van onze vissershaven en vismijn biedt alle mogelijkheden om de aanvoer van vis door vreemde vaartuigen te verwerken en voor een afvloeiende afhandeling te zorgen.

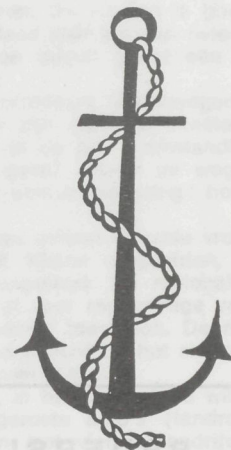
De problemen die zich stellen bij een grote aanvoer door vreemde vaartuigen, zijn eerder het gevolg van een massale aanvoer op dezelfde dag.

Een geordende en regelmatige aanvoer zou zeker ten goede komen aan de marktprijzen en een normale exploitatie in de vismijn. Maatregelen die zich opdringen zouden met meer zekerheid van efficiëntie kun-

nen genomen, o.a. uitbating visrecipiënten en lossen van vis.

Laat ons hopen dat het jaar 1976 voor de visserij redding moge brengen en de betrachtingen om in onze vissershaven een normale en gezonde uitbating te bekomen mogen lukken.

Zulks is enkel mogelijk wanneer de betrokken partijen goede wil aan de dag leggen en begrip hebben voor eenieders problemen.

Het jaar 1976 kondigt zich op economisch vlak aan als een jaar van verdere inflatie en grotere crisis, die vooral voor de visserij rampzalig kan worden.

In de visserij maken we momenteel een economische omwenteling mee waarvan de voornaamste oorzaken dienen gezocht te worden in de vangstbeperking van zekere vissoorten ingevolge de kwota regeling, de eenzijdige uitbreiding van de IJslandse territoriale wateren tot 200 mijl, de hoge brandstoffenprijzen en stijging van de exploitatiekosten.